

Pataki István
anyám útja

ó az utolsó tekintet örök üzenet
védjelek tartsalak meg

1.
egy tányér
egy kanál
mely félúton megállt
egy világító gyújtó
egy tekercs papír
egy kisolló
egy pohár
egy hajlított szívószál
egy óra
mely örökké jár
egy fésű
benne az utolsó csomó haj

és a jaj
és a jaj
és a jaj

2.
hová lett karcsú alakod
ahogy rózsaként hajladoz
s odaköszön mindenkinek
utcán hivatalbamenet
mivé lett sudár termeted
deszkán nyomorog dermedten

3.
könnyes az ég
zokog a hold
minden csak köt
semmi sem old

tátong az űr
anyám nyomán
fellegekből
csillagpor száll

az angyalok
feketében
isten ragyog
a szemében

megvillanok
én is benne
megtört létnék
törött tükre

szétszóratva
darabokra
csak még egyszer
összerakna

4.
sötét a szobád
üres az ágyad
szólitasz anyám
mégsem talállak

árva a csend is
menekül belém
és én csak mennék
mennék csak feléd

vinném az ételt
vizet is adnék
mennék csak mennék
örökké feléd

asztalon széken
állnak a tárgyak
ó már mindenbe
én belelátok

és minden neszbe
már belehallak
ahogy kiáltasz
üres falaknak

és én beszélek
ágyak párnának
ha nem szólnék
bántanának

5.
sohasem bántottál
most versz meg anyám
szíjostor hasgatja
amit még talál

hiányod bennem
nyüszítve sajog
sohasem bántottál
most sem akarod

bántottak téged is
támadtak eleget
mégis fejem felől
űzted a felleget

mikor megremegtem:
el akarnak vinni
nem engedem fiam
én foglak védeni

és én most hagytalak
elragadni téged
mert erőtlenség vagyok
őrizzen az ég meg

pedig te hogy védtél
álnokoktól óvtál
létem templomában
te volt a zsoldár

Pataki Istvánné
te voltál az élet
özvegy Nagy Erzsébet
te leszel az ének

6.
szolgálathoz szokott kezéd
mozdulatlan is ölelget
lehunyt szemed is símogat
csukott szádból is lágy a hang
hallom hogy mondd: szeretlek
kihűlt tested is melenget

ha melletted volnék
karjaidba fognál
ringatnálak én is
gyermeke az anyját

hogya elfáradnánk
ellankadna karunk
istenünk kezében
együtt ringatózzunk

7.
kihez fogok én betérni
kertemből szédült fáradtan
kinek mesélem álmaim
hogyan és miért lázadtam

betérni kihez fogok
ha duhaj hajnalon
tépdes a fájdalom
kinek motyogod bocsánatod

8.
átkozott légy
kétezer tizennégy
január tizennégy

mintha rossz álomból ébrednék
kiver belülről a verejték
és kiver mindenhol minden
a mégiscsakvan a mégisincsen

a semmi fojt ölel az isten
és öllelek én mert ő akarja
egykor hozzád térjek meg mama

9.
áldassék a föld
mely befogadta tested
áldassék az isten
ki tisztította lelked
áldassék az élet
mert örökké élni fogsz
örökké élni bennem

Barabás Zoltán

Falak

Marléne, hiányoznak a galambok a térről.
Elindul egy zebra a virágüzlet felé,
aztán nyoma vész.
Elindul az aszfalt is
néhány egzotikusan
kitömött nő
után.
És úgy tűnik,
hogy mi mégiscsak maradunk.
Maradunk.
Mint fal
és fal.
Tudod,
ma felfedeztem
két fáraóhangyát
a
lakásban.
Mászáltak ide-oda,
besétáltak a fűtőtest mögé,
egyikük még a könyvek
közé is benézett,
rövid ideig
tétovázott,
majd sokat sejtetően
visszavonult.
És az egész kb. 20 perc.
Azt is mondhatnám, hogy minden rendben.
De azért tehetsz
a teába
egy kávéskanál
almaecetet.